Bir uşaq ağlayırdı...

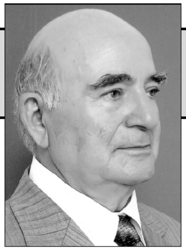

Qərib Mehdi

(esse)

Ata-anasını itirmiş, doğma yuvası qəddar düşmən tərəfindən yerlə yeksan edilmiş; vaxtilə gəzdiyi, seyr etdiyi, qürur duyduğu şəhərlər tank, top, raket zərbələrinə, bomba atan təyyarələrin hücumlarına məruz qalmış bir uşaq ağlayırdı. Onun yaşadığı Vətən, Ağ ayıların dolaşdığı düşmən tərəfindən «cəzalandırılırdı». Görəsən, səbəbi, «günahı» nədən ibarətiydi? Sən demə, çox sadə. Vətəndaşı olduğu azad bir ölkə seçdiyi yol ilə getmək, müstəqilliyini, ərazi bütövlüyünü qorumaq istəyirdi. Bu uşağın adı Ukrayna idi.

Bu uşağın yaralarından qan, gözlərindən yaş axırdı. Ətraf onu müxtəlif hisslərlə süzüb, təsirlənib, təsəlli verib keçməklə kifayətlənirdi. Onun köməyə ehtiyacı vardı. Şəfa tapmaq, özünü ayaqda saxlamaq üçün ətrafdakılardan yaralarına məlhəm umurdu. Bunlar öz yerində. Əsas umacağı cinayətkarın adının qarşı tərəfdən səsləndirilməsi idi. Təsirlənmələr, təəssüflənmələr bəs eləmirdi. Təəssüf ki, Ağ ayıdan qorxanlar ehtiyatlı hərəkət edir, baş verənlərə siyasi diaqnoz qoymaqdan yayınırdılar. Olanı öz adı ilə çağırmağa cəsarətləri çatmırdı.

Biri ağlayan uşağın göz yaşlarına dözmədi:

– Mən bu günahsız göz yaşları barədə bir poema yazacağam!..

Ukraynaya qarşı Rusiya işğalı hələ də davam etməkdədir...

Müəllif

Uşaq şairin sözlərinə cavab vermədi. O, şairdən gözlədiyini eşidə bilmədi. Ona görə ağlamağında davam etdi.

İkincisi ağlayan uşağın könlünü ovundurmağa üstünlük verdi:

– Mən bu günahsız uşağın portretini çəkib sosial şəbəkələrdə paylaşacağam. Qoy dünya bilsin ki...

Uşaq rəssamın da canıyanarlığına əhəmiyyət vermədi. Yenə ağlamağında davam etdi.

Üçüncü seyrçi ehtiyatla ətrafına boylanıb ağlayan uşağın qulağına astaca dedi:

– Mən biznesmenəm. Ehtiyacını qismən ödəmək üçün sənə yardım edə bilərəm. Ünvanını mənə de. Ancaq xahiş edirəm, bu yardımdan heç kim xəbər tutmasın.

Uşaq maddi yardımçıya da məhəl qoymadı. Onun aradığı başqa şey idi. Ona görə də ağlamağına davam etdi.

Dördüncüsü qınayıcı bir nəzərlə uşağa çəmkirdi:

– Eşitməmisənmi böyüyün sözündən çıxan böyürə-böyürə qalar? Gərək öz yolunla gedəsən? Bax inad eləyənin, «mən də varam» deyənin axırı bu günə qalır. Yaxşı olar ki, heç olmasa, bundan sonra yoluna düzələsən.

Uşaq onu «ziyanlı yol»un yarısından qaytarmağa cəhd edənə də reaksiya vermədi. Olanı adı ilə çağırmaq əvəzinə, ona gərəksiz nəsihət verilirdi. Uşaq əvvəlki kimi ağlamağına davam etdi.

Getdikcə «məsləhətçilər»in sayı artırdı. Ancaq uşağın vəziyyətində heç bir dönüş əmələ gəlmirdi. Yəqin ona lazım olanı heç kimdən nə ala, nə də eşidə bilirdi. Onun göz yaşları yaralarını yumaqdaydı.

Uşağının əlindən tutan bir ana da aralıdan keçmək istəyirdi. Elə bu an əli ilə anasına bağlanan uşaq ağlayan uşağı gördü. O, dərhal əlini anasınm əlindən üzüb ağlayan uşağa doğru yüyürdü. Ona çatan kimi həyəcanla soruşdu:

– Səni kim vurdu?

Bu sorğu ünvan arayırdı. Nəhayət, ağlayan yaralı uşaq gözlədiyini eşidə bildi. O, başını qaldırdı, minnətdarlıqla yaşdaşının üzünə baxdı və əlinin arxası ilə axan göz yaşını sildi.

Türküstan.- 2022.- 5-9 may.-S.12.